

IVANA
HAVRANOVÁ
PODVODNÍKOVA
ŽENA

MARENČIN PT

podvodníková žena

Ivana Havranová

**podvodníková
žena**

MARENČIN PT

Copyright © Ivana Havranová, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
866. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0627-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0628-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0629-3 (ePub)

Kaviareň šumela hlasmi podnikateľov, sedeli uložení v hlbokých kreslách a pomedzi drinky výdatne poťahovali z hrubých cigár. Obleky mužov dokonalých vzhľadov mali najrôznejší pôvod. Niektoré pochádzali rovno z najlepších salónov Paríža a Londýna, iné ušili krajčíri v Trenčíne. Kelneri miešali kokteily, hovorili si o včerajšom večere, ich zážitky presahovali život bežných občanov. Ten sa tajne stretol s tou, herečka je to a spolu odišli do izby, hentá, ministerka, sa pripila a vyhadzovala nohami ako na dedinskej zábave... Čašníci svoju robotu milovali, sami nepotrebovali žiť šialenstvo privilegovaných. Boli jeho svedkami pri cudzích ľuďoch. Nuž... Vyberaná spoločnosť sa tu schádzala. Nijakí nímandi. Dôležití sa stretávali s ešte dôležitejšími, ale veru, našli sa i takí, ktorí sa hviezdami iba cítili. Dokázali čo-to uhrať, čo-to oklamať, ale skutočnosť bola celkom iná. Veď aj henten, čo sedí rovno pri kozube. Nehorí, iba svieti elektrinou, veď vonku prší a v zákazníkoch treba vyvolať pocit príjemna, tepla, takpovediac až domova.

Muž s večnou úzkosťou v hrudi.

Čierna hriva poslušne držala pod ťarchou drahého gélu, chlapík, predstavujúci sa ako veľvyslanec, si obzeral topánky z hadej kože. Vyzerali dokonale. To áno. Trochu špicaté, jemné... Kúpil ich však ako fejky v egyptskej Hurgade, na najhlučnejšej

ulici s obchodmi pre mužov, ktorí sa tvária ako boháči. Hneď oproti hotelu Sea Gull. Nuž... Obchodníci nedali nikomu najavo, čo si o vchádzajúcich naozaj myslia. To nie! Bolo im však nad slnko jasné, že do ich obchodu by ozajstný boháč nevošiel. Pre nich stáli naligotané chrámy so značkovým tovarom v hlavnom meste.

Andrej, s menom prerobeným na André, siahol do vrecka, vybral z neho použitú papierovú vreckovku, vysmrkal sa a použitý kus vhodil do popolníka na stole. Čakal priateľa. No... priateľa. Skôr išlo o známeho, z ktorého by mohol vyliezť pekný biznis. Nijako čistý, priehľadný, no obchod je obchod. Veď ako vrazil za oných čias český Klaus, peniaze nesmrdia. Jedine, že by ich človek vydoloval priamo z hnoja. Ale i také možno potom vystriekať prúdom čistej vody! André nemal nikdy nazvyš peňazí. Aj rodina iba taká, odkázaná na tringelty od hostí, ktorých otec obsluhoval vo vinárni...

Nieko si sadol ku klavíru a spustil skladbu Pre Elišku. Niežeby André hral na nejaký hudobný nástroj! Avšak túto skladbu sa naučil poznať kvôli imidžu. Ak sa s niekým rozprával o hudbe, nezabudol pripomenúť, že tá je jediná, ktorú si ešte z čias klavíra pamätá. Na nijaký klavír pravdaže nikdy nechodil, v podstate sa nijakého nikdy ani len nedotýkal. No snobi zo sveta, do ktorého sa vopchal, potrebovali rozhovory aj o hudbe. A ešte o maliaroch. Obrazy slávnych mali strčené doma pod gaučami alebo opreté v garážach o steny.

Započúval sa do tónov klavíra a z času na čas potiahol z cigary. Pravej, kubánskej, drahej ako čert. Klavirista určite nebol Slováčok. To iba zahraniční majú pocit, že môžu všetko, čo im napadne. Zahrať v cudzom meste v cudzej kaviarni na klavír vyžaduje odvalu, sebavedomie... To naši ľudia teda nemali.

Všetko dokopy. Niektorý bol síce sebavedomý, no chýbala mu odvaha. Nevedel si predstaviť nikoho z vlastného okolia, kto by prišiel v Londýne do kaviarne a spustil na klavíri trilkovanie. Aj keby bol čo aký dobrý muzikant. Andrého zrak sa zatúlal na strom, zasadený do obrovského kvetináča v strede kaviarne. Bol živý, zapustený do množstva čiernej zeme. Trochu zhrbený, s podvyživenými listami sa celkom určite necítil dobre. Večné prítmие, čudná vlhkosť, hluk mlynčeka na kávu, dym z cigár a nekonečná muzika. Hlasná, agresívna... Ani nevedel, prečo sem všetci tí podnikatelia chodia. Nepočujú vlastné slová. Raz mu ale niekto povedal, že preto, lebo tu nie sú ploštice. Tie hnusné, malé policajné odpočúvadlá. Nebol si však istý. Väčšinou to býva tak, že tam, kde ich nikto nečaká, trčia prilepené pod každým stolom.

Chlap za klavírom dohral, André vedel, že skladbu nezahrál celú. Rýchlo vstal a šiel v ústrety krásnej žene. Jej dlhé čierne vlasy zakrývali plecia, na dlhých nohách sa niesla ako bohyňa kaviarní. Jasnú tmavú oči, krvavo červené pery, oblečená ako z móla prehliadky najlepších značiek.

Svrbela ho pravá päta. Nohu strčil pod stôl, druhou vyzul topánku a rýchlo sa poškríbal. Ešte sa nestačil ani poriadne obuť, šnúrky zostali nezaviazané, a už sa k nemu blížil obchodný partner. Teda... dúfal, že sa ním stane. Od nervozity sa mu rozochvelo horné viečko pravého oka.

Zdravím, povedal usmiaty, nevysoký muž a André vyskočil na rovné nohy. Všimol si jeho zle vypratú košeľu a vlasy ostrihané u bezvýznamného stylistu.

Dobrý, povedal a podal mužovi ruku. Obaja si sadli do hlbokých kresiel, aby v nich ukryli všetky klamstvá, ktorými chceli toho druhého počastovať. Napokon, vždy to tak býva. Ak si

dvaja obchodníci sadnú za jeden stôl, ide len o to, ktorý ktorého ošklbe viac.

Niečo mu na Milovi prekážalo. Už prvý pohľad na neho odkrýval dušu. Čiernu, nepoctivú, takú, ako majú všetci Andrého známi. Napokon, aj sám André. Nepoznali sa dlho, býval tak všelijako, nikdy nepovedal presnú adresu. Možno mal nejakú ženu, možno ani nie... No vždy, keď sa stretli, ponúkal tie najrôznejšie projekty. Peniaze boli to, čo nemal, ale tak veľmi ich chcel...

Kávu? usmial sa na muža, ešte nižšieho od seba.

Nie, nie, freš. Mandarínkový, odvetil a Andrému sa chcelo prevrátiť oči. Už vedel, že spoločník nezaplatí. Na mandarínkový freš teda nemal.

V poriadku, odvetil a zavolať čašníka. Prišiel takmer hneď. Úctivo sa uklonil a odbehol. Od barového pultu sa ozval rachot odštavovača, v kuchyni to robiť nemohli. Hostia museli vidieť, že všetko je podľa ich predstáv. Aj ovocie, aj freš.

Tak čo nové? Ako sa darí? usmial sa na Mila a ten úsmev vrátil.

Celkom fajn. Mám jeden taký nápad, možno ťa bude zaujímať, odvetil a André cítil kulehu. Zostril pozornosť, posunul sa bližšie k stolíku, prestal vnímať okolie.

Tak von s ním, povedal s cigarou v ústach.

Vieš, moja mama mi zanechala obrovský majetok. Obrovský. Je to však veľmi zamotané a je ťažké získať tie prachy z bánk. Trochu som sa pokúšal, no ak svoje dedičstvo naozaj chcem, musím zabrať naplno. Švajčiari sedia na mojom plnom účte a tvária sa, že im peniaze patria.

No a? Čo ja s tým? Robím síce biznis, ale toto nie je moja šálka kávy. Bankovníctvo. Veď sám mám ekonóma!

To nevadí, ja to dedičstvo určite získam, len teraz nemám ani jedinú vindru. A ak chcem dosiahnuť slušný výsledok, musím sa tomu fakt venovať dvadsaťštyri hodín denne. Nijaké utekanie do roboty a potom, popoludní nejaké vybavovačky. Len tak. Úchytkom! To nejde....

André si všimol, ako sa Milovi rozžiarili oči. A to ešte ani nezareagoval na zopár čudných viet, ktoré práve počul. Muž oproti srkol z vysokého pohára glg mandarínkového sósu, nepotrebná slamka sa celkom dobrovoľne posunula nabok. Keď pohár opäť stál na stole a Milo doň zapichol zrak, André sa celkom otvorene spýtal: Čo odo mňa potrebuješ? Hovor jasne. Načo potrebujem poznať tvoj príbeh? Naozaj nerozumiem.

No... Potrebujem sa stretnúť s mužom, ktorý občas sedáva v tejto kaviarni a ty sa s ním poznáš.

Je to nejaký môj kamarát? Obchodný partner? Kto je to? prekvapene sa spýtal honorárny konzul a netrpezlivo čakal odpoveď.

No... Anton Galbavý.

Tony? A čo s ním chceš?

Dohodu. Dostával by som od neho pravidelne peniaze, až pokým sa dostanem k vlastnému majetku a potom by som mu z neho odkrojil polovicu. Ako z narodeninovej torty. Rovných dvestopäťdesiat miliónov eur.

Čo? Uf! Nepoznám nikoho, kto má doma pol miliardy! Veľká šupa, len čo je pravda! A to by ti mal koľko dávať každý mesiac...

Nemôžem povedať, že som skromný. Takých desať tisíc. Nie, že by som potom lietal po reštauráciách a napchával sa najdrahšími jedlami! Vybaviť také peniaze však niečo stojí! Ved' len to cestovanie do Švajcu...

No tak moment. Chceš, aby som ti vybavil spokojný život s vreckami plnými peňazí? A čo za to? Ako sa mi odmeníš? Hovor pekne ďalej, Milo. A najmä... Ponúkaj.

V poriadku, počítal som s tým. Keby dal desať, štyri by šli tebe. Napokon, zase prrr! Len nás zoznámiš. Celá ťarcha vybavenia bude na mne!

Pre Andrého, chlapíka, čo tajne, aby ho nik nevidel, nakupoval v najlacnejších supermarketoch, boli štyri tisícky veľmi slušný peniaz. Niečo ako nedosiahnuteľná méta! Ako cieľ, ku ktorému sa ani len nemožno priblížiť. A keď si predstavil, že ich dostane celkom bez roboty a renta pôjde ktovie dokedy... Videľo sa mu, že Milo je alebo podvodník, alebo korunovaný blbec, čo nikdy nevybaví nijaké dedičstvo. No čo ak sekera vystrelí?! No do Švajčiarska chodili ako do baletu iní frajeri, čo sa chceli dostať k židovským peniazom svojich rodičov a nepochodili! Jemne sa usmial, nezdvorilý však nechcel byť.

No neviem, skúsím to. Ale volať mu nebudem. Iba ak by sme sa tu náhodou stretli. Lebo vieš, ako to je. Raz začneš niekomu vyvolávať a už aj vyzeráš, že niečo chceš. Niečo pre teba veľmi dôležité!

V poriadku. Ja som dosť trpezlivý, odvetil Milo, postavil sa, narýchlo dopil zostávajúci nápoj a podal Andrému ruku: Dohodnutí. Ozvem sa. Vždy tak raz za desať dní, riekol a rýchlymi krokmi vyšiel z kaviarne. Pozeral za ním, ako za gúľajúcim sa kusom hovna. Modré sako sa hompáľalo na vyčnievajúcim zadku, pribratom zo slaniny, krátke mocné nohy robili z Mila nemotorného človečika. Hlava, na temene plešivejúca, však ukrývala nápad za milióny. Vedel to. A cítil, že by si z neho mohol zobrať! Čožeby zobrať! Mohol by si z neho brať každučký jeden mesiac! Keď sa Milo konečne stratil za dverami kaviarne,

André zavola vrchného. Ten položil na barový pult šálku s kávou, vždy, ak sa podarilo, z nej popíjal. Kasa zrákala celú útratu a ponáhľal sa k zákazníkovi. Honorárny konzul zaplatil, nechal čašníkovi dve eurá tringelt... Nikdy neplatil kartou. Vtedy akosi nemotornejšie nechával prepitné.

Natiahol si pod stôl nohy, ešte raz poobdivoval egyptské topánky, skontroloval osadenstvo kaviarne a pomaly vstal z kresla. Chrbát v miernom predklone, bolesť platničiek dávala tomuto mužovi tak zabráť, že niekedy to takmer nevydržal. Preto sa radšej preventívne predklonil, aby nedostatkom vápnika rozderavené kosti nedráždil. Prechádzajúc okolo mladého ministra Počiatka, ktorý vyzeral ako mladý chalan s neposlušným účesom, zamrmlal niečo ako pozdrav. Akože pozdravil i nepozdravil. V kaviarni sa stretávala politická smotánka. Vybavovali kšefty s podnikateľmi, odnášali si v igelitkách úplatky... No čo! Na život, o akom vždy snívali! Na život jachtový, vilový, skvelý, najskvelejší! A naň teda svojím úradom zarobiť nemohli! Úrad však poslúžil ako pomocná ruka k veľkému balíku. Minister pozrel na Andrého, zdalo sa, akoby odzdravil, no mohlo sa stať, že aj nie. Poznal takýchto ľudí, no neboli mu nanič. Nijaké fabriky... Načo si teda drať ústa.

André býval v centre Bratislavy, rovno na Vysokej. Uličke plnej nízkych vinohradníckych domčekov, ale i činžiakových stavieb z prvej republiky. Auto teda takmer nepoužíval. Prejsť sa napríklad Obchodnou a nakúkať do výkladov nevelkých obchodíkov sa zdalo tomuto honorárnemu konzulovi veľmi príjemné. Pripomínala mu detstvo, vynárali sa staré obrazy po dvoroch mestských palácov zblíňajúcich chlapcov, predstavoval si kamarátov. Nie všetkých! Lebo aj medzi nimi boli falošní a nemal ich rád.

Kráčajúc po Gorkého sa mu z ničoho nič zatmelo pred očami... Oprel sa rýchlo o múr, hlava sa krútila ako petržalský karusel, oči videli, čo chceli. Zľakol sa mozgovovej mŕtvice. Vystrel ruku, rozťahol prsty, kontroloval, či sa netrasú. A volám sa André, dokončil zisťovanie. Nevoľnosť rýchlo prešla a trochu zľaknutý muž sa odlepil od steny zo 16. storočia, aby pokračoval v ceste.

Musím ísť na kompletné vyšetrenie, uvedomil si predstavujúc si, že možno má napríklad leukémiu a ani o tom nevie. Alebo nádor na mozgu! Aj si myslel, že zastaví taxík a nechá sa domov odviezť, no jeho peňaženka bola žalostne chudobná. A utrácať navyše...

Brat muža s hustou hriovou patril medzi známych podnikateľov v meste. Mladý, kultivovaný človek sa vzorne staral o svoje tri dcéry, veľkú dogu a malú ženu. Bol akoby poistkou pre finančne neúspešného brata. Hoci nerád, no keď išlo o život, vždy pomohol. Vytiahol z vreca za hrst' bankoviek a povedal: Na. A to je už naposledy. Nestretávali sa denne, Jozef žil v lesoch nad mestom, urval si z nich kusisko, ohradil, dal také bezpečnostné vráta, že ani americký prezident nemal lepšie. A do mesta vôbec nechodil. Iba do svojej firmy. Teda... firiem. André ani nevedel, koľko ich mladší braček má.

Leto v Bratislave bolo z roka na rok nemilosrdnejšie. Pofukoval horúci vetrík, fén, aký poznal iba voľakedy v Mníchove. Kráčajúc chodníkom mal pocit, akoby ho niekto griloval. Topánky zospodu pálili, no pravdaže. Od kvalitných mali dosť ďaleko. A ktovie, čím nahradili kožu. Hoci sa ráno čo ráno navliekal do čierneho obleku a bielej košele, nechápal prečo. Nepotrebuje vyzerieť ako funebrák! A to stretnutie, akože obchodné, nebolo tiež nič nóbl. Napokon... Mnohí v meste už

aj vedeli, že čožeby konzul, len taký, čo získal nejaké papiere za úplatkové peniaze. Za čierne peniaze. Keď sa do vybavovania nóbl imidžu pustil, v meste bola veľká móda stať sa honorárnym konzulom. Každý aj malý mafián po tom túžil. Po konzuláte a vlastnom futbalovom klube. Ak by vlády krajín naozaj vedeli, kto ich vo svete zastupuje, zrejme by plné hanby poodstupovali. Nie však všetky. Lebo niektoré boli takmer rovnaké ako ich honorárni diplomati z postsocialistických štátov.

Po uliciach poskakovali holuby, takmer sa nedotýkali žeravého asfaltu alebo mačacích hláv. Malé ružové nôžky boli zospodu celkom isto ugrilované. Hladné, donekonečna hľadajúce odrobinky, však mesto opustiť nemohli. Ľudia zanechávali po sebe nielen fľaše, poháre, ale i kúsky jedla, ktorého by sa divé holuby z lesov ani nedotkli. No staré holubie rody, žijúce v Bratislave od nepamäti, neboli priberčivé nikdy. Jedli, čo dala ulica. Majonézové hranolčky, kúsky klobásy, kornútiky zo zmrzliny, a niektoré sa osviežovali aj pivom, rozliatym na chodníku.

Konečne sa v tieni zo striech prešmykol až domov, na Vysokú. Žil v sivom, osemposchodovom činžiaku, ktorý postavil ešte tatíčko Masaryk. Priestranné svetlé izby s vysokými stropmi, dlhá chodba a fajnoví susedia. Fotograf Peter Francisci, maliar David Suchý, kostymérka Beata... Veľmi pekná žena. Vysoká, štíhla, s očami ako africká noc. Nikdy sa s Androm nepustila do reči. Odzdraviť odzdravila, to áno, avšak tým aj debata skončila. Hrdá, pyšná, úspešná. Nie ako Helena. Jeho Helena. Čo nevedela zarobiť cent a večne vyčkávala, kedy chlap donesie domov nejaké peniaze.

Pred čínskou reštauráciou, susediacou s Androm barakom,

stála skupinka ľudí. Čakali na voľné stoly, aby mohli vojsť dnu na rezance a kačku...

Stravovali sa doma. Helena varila, vyšlo to lacnejšie. Hoci teda... Inak náročná bola. Len tých kabeliek, čo sa nakupoval. A od hentakého návrhára, potom od onakého. Pretože švagriná, Jozefova žena ich mala vari päťdesiat, tak bolo čo závidieť. Aj ja chcem! Aj ja chcem! Čo som horšia ako ona? jačala pred mužom vždy, keď jej Diana ukázala svoju najnovšiu.

Privolal výťah, cítil, že sa mu veľmi zle dýcha. Nevedel, čo sa deje. Srdce? Plúca? Alebo len nervy? Je pravda, že ho Milo rozrušil, veď to vyzerá na slušný mesačný príjem. A celkom bez roboty. Vedel, že za sprostredkovanie zoznámenia s politicky alebo obchodne vplyvnou persónou záujemcovia platia. Napríklad vybavenie stretnutia s vtedajším ministrom Ruskom stálo trinásť tisíc. No mesačná gáža... Dobre vymyslené!

Nechcelo sa mu vyberať kľúče, zazvonil teda. Hela prišla otvoriť až po druhom raze.

Kde sa motáš? Stojím pred dverami jak ohrdnutý milenec.

Som bola na záchode. Čo nemôžem? osopila sa na muža.

Na záchode? Hádám na toalete. To u vás pri YMCE ste mali záchody. U nás v rodine toalety. Tak sa to už konečne nauč! okríkol strapatú mladú ženu v teplákoch od Číňanov.

Sa neposer, láska! odvetila a pobrala sa dokončiť začaté. Keď si Andrého brala, bol to celkom obyčajný chalan z ulice. Mal nejakú školu, vyštudoval právo, no už vtedy vedela, že k životu potrebuje najmä honor. Peniaze zarábať nevedel, prehral by aj súd so samým sebou. No zháňať... to už bolo niečo iné. Vždy sa k nejakej sume dointrigoval. V podstate si žili na dosť vysokej nohe, ale to iba preto, že ho uštvala. Neznášala chudobu. Chudoba, ktorú poznala z detstva a mladosti, zapáchala, kotila